

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς *Λαρ. Ἀνρίνου*, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς *Δισώπου*, (συνέχεια). — *Charles Nodier*: ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ, διήγημα, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίῃ ρούβλια 6.

— "Ἐνα ταχυδρόμον! ἀνέκραξεν. (Σελίς 339).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος πανταχοῦ περιφέρων τὰ βλέμματα ἐπρόδωσε διὰ κινήματος ἀκουσίου τρόμου τὴν ἀρνησίαν του, ὅπως ἐκλέξῃ ἀποφασιστικὴν στάσιν.

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦιτης, ἐξεδήλωσε θαρραλέως τὴν ἰδικὴν του.

— Ἴδου τί φέρω ἐγώ, εἶπεν, ὅστις θὰ ὑπακούσω πάντοτε ἀπαρεγκλίτως εἰς τὸν ἀγιώτατον ἡμῶν πατέρα, καὶ εἰς τὴν συνειδησίαν μου. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης θ' ἀρχίσω νὰ ὑποδεικνύω εἰς τὸν βασιλέα τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἡ ψυχὴ του ἐνόσω ἐμμένει εἰς τὴν σκολιὰν αὐτὴν ὁδόν. Ἴσως ἄλλοτε δὲν θὰ ἐπαναλάβω τὰς σωτηρίους παραγγελίας, ἃς ἐκόμισεν εἰς τὸν βασιλέα ὁ ἰδὼν τὴν ὄπτασίαν τοῦ Σαλών.

ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ ὑποστηρίξω αὐτὰς με ὄλον τὸ κύρος μου. Θὰ παρακινήσω τὸν βασιλέα νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸν γάμον του, ὑπόσχομαι δὲ νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι πνευματικός του, ἂν αὐτὸς δὲν ὑποσχεθῇ ν' ἀναγνωρίσῃ δημοσίᾳ τὴν σύζυγόν του. Αὐτὴ εἶνε ἡ συνδρομὴ μου. Προσθέτω δὲ ὅτι ὄλον τὸ τάγμα τῶν Ἰησοῦιτῶν με παρακολουθεῖ εἰς τὴν ἐνεργειάν μου.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀμείβουσα δι' ἀστραπηβόλου

βλέμματος εὐγνωμοσύνης τὴν τόσον εὐσταθῆ ὑπόσχεσιν τοῦ πάτερ-Λασαίτζ. Καὶ ὑμεῖς, σεβασμιώτατε, τί θὰ πράξετε;

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος διὰ δευτέραν φορὰν ἐρωτώμενος μετὰ τόσης ζωηρότητος δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ δείξῃ ὑπεκφυγὴν.

— Πρόκειται, εἶπε, νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς κυρίας Μαιντενῶν καὶ τοῦ κυρίου Λουβοά.

Καὶ διέκοψε τὴν φράσιν τοῦ ὅπως μειδιάσῃ.

— Ἄλλ' ὃ ἐκ Σαλῶν πεταλωτής, ἐξηκολούθησεν, ἤρχισε τὸ ἔργον· δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ τὸ ἐξακολουθήσωμεν ὠφελίμως;

— Τὸ εἰξεύρω, κύριε, ἀπήντησεν ἀγερώχως ἡ μαρκησία.

— Λοιπόν, κυρία, εἶνε δυνατὸν ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἐκλογῆς; εἶπεν ὁ κύριος Ἀρλαί, καλύπτων τὴν ἀμφιλογίαν τοῦ διὰ μιᾶς ὑποκλίσεως.

— Ἠκούσατε, κύριε ἐπίσκοπε; εἶπεν ἡ μαρκησία πρὸς τὸν Ἰασπίνον· εἴθε μάρτυς.

Ὁ Ἰασπίνος ἐνόησε τότε, διατὶ τὸν εἶχον κρατήσῃ εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ πάτερ-Λασαίτζ, δὲν θὰ μὲ διαψεύσετε, κυρία, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ δέχεσθε;

— Ἀπὸ τὰς χειρὰς σας, μάλιστα, πάτερ μου.

— Λοιπόν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν, κυρία, νὰ σὰς ἀποκαλέσω ἐντὸς δύο ἡμερῶν Μεγαλειοτάτην.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος συνησθάνθη τὸ σκληρὸν μάθημα, ὅπερ ὁ Ἰησοῦιτης ἔδιδε πρὸς αὐτὸν προφέροντα τόσον ἱπποτικῶς, ἀλλὰ καὶ μὲ τόσην ὑποκρισίαν ἴσως, τὴν λέξιν, πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πρᾶγμα.

— ὦ! προηγοῦμαι ὑμῶν κατὰ τοῦτο, αἰδεσιμώτατε, εἶπε, μορφαίων διὰ δευτέραν φορὰν ὅπως μειδιάσῃ.

Καὶ ἐναπέθετεν ἤδη τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πάπα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς φοβερᾶς αὐτοῦ περισκελίδος.

Ἡ μαρκησία ἐξ εὐμενείας ἠθέλησε νὰ υποθέσῃ ὅτι τὸ τοιοῦτο προήρχετο ἐξ ἀπροσεξίας.

— Σεβασμιώτατε, τῷ εἶπε, μὲ συγχωρεῖτε· δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀπολέσητε καὶ αὐτὸ τὸ ἔγγραφο. Εὐδοκήσατε νὰ μοῦ τὸ ἐγχειρίσητε ἢ νὰ τὸ δώσητε εἰς τὸν πάτερ-Λασαίτζ.

Ὁ κ. Ἀρλαί ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὴν παρὰ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μαρκησίαν.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦιτης ἐπεσφράγιζε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ διὰ βλέμματος πλήρους εὐλικρινείας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔκρινε προτιμότερον νὰ ταπεινώσῃ τὸ βλέμμα καὶ νὰ ἐπιθέσῃ τὴν μίαν τῶν χειρῶν τοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Αὐριον λοιπόν, εἶπεν ὁ πάτερ-Λασαίτζ.

— Αὐριον, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Καὶ αὐριον καὶ πάντοτε! εἶπεν ἐπιτετηθευμένος ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

Ἄμφότεροι ἐξῆλθον.

Ἡ μαρκησία ἐκράτησε τὸν Ἰασπίνον.

— Λοιπόν, εἶπε, φέρομαι πρὸς ὑμᾶς

ὡς φίλος; ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην; εἴσθε ἀπὸ τοῦδε ὁ πνευματικός μου;

— ὦ, κυρία, ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος κλίων τὸ γόνυ, ἔχετε πᾶσαν πεποιθήσιν εἰς ἐμὲ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ, οἰοσθήποτε κίνδυνος καὶ ἂν μὲ ἀπειλήσῃ.

— Ὅλα εἰς τὸν κόσμον τὰ παραβλέπω ἀπέναντι ὑμῶν, ἐκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου, συγγνώμην! . . .

— Τοῦ Γεράρδου, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ναί, κυρία.

— Σὰς τὸ ἐπιτρέπω, εἶπεν ἡ μαρκησία μειδιῶσα. Ναί· προτιμᾶτε αὐτὸν μᾶλλον ἢ ἐμὲ. Ἄλλ' ἀφοῦ γείνω βασιλισσα πιστεύετε ὅτι δὲν εἶμαι ἰκανὴ νὰ τὸν ὑπερασπίσω; Μεθαύριον θὰ σωθῇ. Ἀληθινά, τί φρονεῖτε περὶ τοῦ Ἰησοῦιτου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, οἵτινες ἐξῆλθον πρὸ ὀλίγου ἀπ' ἐδῶ;

— Ὅτι ὁ ἀληθινὸς Ἰησοῦιτης εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὅτι φοβεῖται περισσότερον καὶ ἀπὸ ἐμὲ τὸν κύριον Λουβοά!

ΕΒ'

Η ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ ΟΙΚΙΑ

Ὅτε ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαίρ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Σαιν-Σὺρ καὶ ἐπανῆλθον εἰς Βερσαλλίας μετὰ τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Ρυβαντέλ, ἠρώτησε τὸν τελευταῖον τοῦτον τί ἐσκόπευε νὰ πράξῃ, ἀφοῦ, ματαιωθέντων τῶν γυμνασίων, ἐματαιοῦντο καὶ τὰ σχέδια αὐτοῦ περὶ τοῦ πῶς νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν ὁ γέρον στρατιωτικὸς βαρυνθῶν· εἰς ἐμὲ μόνον συμβαίνουν παρόμοια ἀτυχήματα. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε κωμῳδία;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Ρακίνας, εἶνε τραγῳδία; κύριε μαρκησίε.

— Δὲν ὀμιλῶ περὶ τοῦ ἔργου σας, κύριε Ρακίνα ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ δυστρόπως· σὰς ἐρωτῶ ἂν δὲν ἐματαιώθησαν τὰ γυμνάσια διὰ τίνος κωμῳδίας λαβούσης χώραν μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν ἐφημερίων, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

— Ἐνδέχεται, ἀπήντησεν ὁ Ρακίνας, ἐπίσης τεθλιμμένος ὡς ὁ Ρυβαντέλ, μὴ ἐννοῶν ὅτι ὁ γέρον στρατηγὸς θεώρει ζήτημα ὅλως προσωπικὸν τὸν ἀποκλεισμόν του ἐκ τῆς παραστάσεως.

— Ἡμῖν ἐγκάθετος ἐκεῖ μέσα, προσέθηκε ὁ Ρυβαντέλ, καὶ ἔσπευσαν νὰ μὲ ἀποβάλλουν. Ἴδου εἰς τί μοῦ ἐχρησίμεισεν ἡ προστασία τοῦ φίλου μου, σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Τροίας. ὦ! ἔπρεπε νὰ μὴ ἐμπιστευθῶ τόσῳ πολὺ τὴν σεβασμιότητά του.

— Ἐλα δά! εἶπεν ὁ Λαθερνῆ μειδιῶν, μὴ παραπονῆσθε κατὰ τοῦ Ἰασπίνου, τοῦ εὐλικρινεστάτου τῶν ἀνθρώπων.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, ἀλλὰ μὲ ἀπέβαλαν!

— Καὶ ἐμὲ ἐπίσης, εἶπον ταυτοχρόνως ὁ Βελαίρ καὶ ὁ Γεράρδος.

— Καὶ ἐμὲ ἐπίσης!.. ἐψιθύρισεν ὁ Ρακίνας.

— ὦ, σεῖς δά! . . . εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ γογγύζων μετὰ μορφασμοῦ πλήρους ὑπαινιγμῶν.

— Ἡμεῖς;.. τί; εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Σεῖς, ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς ἀνικανὸς νὰ κρύψῃ ὅ,τι ἠσθάνετο ἡ καρδία του, θὰ μὲ καλημερίσετε εὐγενῶς, θὰ ἐξακολουθήτε νὰ μὲ ἀπομακρύνετε ἀβροφρόνως καὶ ὅταν ἐγὼ στρέψω τὰ νῶτα, θὰ εἰσέλθετε εἰς Σαιν-Σὺρ διὰ τίνος μικρᾶς πλαγίας θύρας καὶ τὰ γυμνάσια θ' ἀρχίσουν ἐκ νέου.

Οἱ τρεῖς ἀνεκραύγασαν, ὁ δὲ Γεράρδος διεμαρτυρήθη· ἀλλ' οὐδὲν ἔσχυε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἰσχυρογνώμονα φιλοτιμίαν τοῦ στρατηγῶ.

— Ἐχω ἐν μέσον νὰ σὰς πείσω, κύριε μαρκησίε, εἶπεν ὁ Ρακίνας· ὀδηγήσατέ με διὰ τῆς ἀμάξης σας εἰς Παρισίους παρὰ τῆ συζύγῳ μου καὶ θὰ ἴδητε ἂν θὰ ἐπιστρέψω εἰς Σαιν-Σὺρ. Πῶς ἐπεθύμουν ἀληθῶς χάριν τῆς εὐδοκίμησεως τῆς Γοθολίας νὰ ἐπιστρέψω πράγματι εἰς Σαιν-Σὺρ μὲ τὸ χειρόγραφόν μου, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας! ἀλλὰ φεῦ! . . .

— Ἀρκετὰ θὰ μὲ χλευάσουν, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ, ἐπειδὴ μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ φίλου μας Ἰασπίνου, ἀνεκοίνωσα εἰς μερικοὺς ὅτι ἐμελλον νὰ ὑπάγω εἰς Σαιν-Σὺρ διὰ τὰ γυμνάσια.

— Καὶ ὑπήγετε πράγματι.

— Ἄλλὰ τὰ γυμνάσια;

— Σὰς ἰκετεύω, χάριν τῆς τιμῆς μου, κύριε μαρκησίε, ἀνέκραξεν ὁ Ρακίνας νὰ προσποιηθῆτε ὅτι παρευρέθητε εἰς αὐτά.

— Ναί, ναί! . . . εἶπεν ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαίρ θλιβόντες ἀλλήλων τὴν χεῖρα μετὰ συνεννοήσεως, εἶνε πάρα πολὺ σπουδαῖον νὰ πιστευθῇ ὅτι ἐγένετο ἡ παράστασις καὶ ὅτι ὅλοι ἡμεῖς παρευρέθημεν ἐν αὐτῇ.

— Ἐγὼ δηλῶ ὅτι θὰ τὸ βεβαιώσω, εἶπεν ὁ Βελαίρ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ καυχῆθῶ ὅτι ἀπέτυχον, εἶπε τεθλιμμένος ὁ Ρακίνας. Πολὺ θὰ ἐχαίροντο οἱ ἐχθροί μου.

— Εἶμαι λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἠναγκασμένος, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ ἐξοικειούμενος ὀπωσοῦν μὲ τὴν θέσιν του, νὰ σὰς μιμηθῶ καὶ νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι εἶδον τὰ γυμνάσματα τῆς Γοθολίας. Εἶνε ψεῦδος· ἀλλ' ἀφοῦ εὐρίσκομαι εἰς Βερσαλλίας, μὰ τὸν Θεόν! ἄς ψευσθῶ καὶ ἐγὼ ὅπως οἱ ἄλλοι.

— Ὅλοι ἐγέλασαν.

— Μοῦ ἔρχεται ὅμως μία ἄλλη ιδέα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρυβαντέλ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ αὐτὸ τὸ ψεῦδος.

— Διατί.

— Διότι δὲν γνωρίζω οὐδὲ μίαν λέξιν ἐκ τῆς τραγῳδίας καὶ θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς ἀνόητον ἂν μ' ἐρωτήσουν τι περὶ αὐτῆς.

— Τίποτε εὐκολώτερον, εἶπεν ὁ Βελαίρ· θὰ σὰς μάθω τὸν πρῶτον στίχον· κρατήσατέ τον καλὰ εἰς τὴν μνήμην σας:

Εἰς τὸν ναὸν προσέρχομαι ἰδοὺ τοῦ Αἰωνίου . . .

Καὶ ἀφοῦ δὲ ἀπαγγεῖλετε αὐτὸν τὸν στίχον, τότε προσποιεῖσθε ὕφος μυστηριώδες, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ σὰς πιστεῦσουν.

— Δὲν εἶνε κακὸν τὸ μέσον τῆ ἀληθείας ἄς δοκιμάσωμεν:

Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Αἰωνίου προσέρχομαι . . .

— "Όχι, όχι! ανέκραξε σφοδρῶς ὁ Ρακίνας.

— "Ἔτσι εἶνε! . . . ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Ὁ στίχος τότε θὰ ἦτο ἐσφαλμένος! προσέξατε, ἐπέμεινε λέγων ὁ Ρακίνας. Ἄλλὰ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ ἐμέ μίᾳ ιδέα· ἀντὶ ν' ἀναφέρῃ στίχους ἀπεσπασμένους, τοὺς ὁποίους ἴσως ὁ κύριος μαρκήσιος δὲν θὰ ἐνθυμηθῇ, καλλίτερα θὰ πράξῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μου, θὰ τοῦ διηγηθῶ τὴν πλοκὴν τῆς τραγωδίας καὶ θὰ ἔχῃ πλήρη περὶ αὐτῆς γνῶσιν.

— "Ὡ! δέχομαι, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ. Ἄς ἀναχωρήσωμεν· ἔλα, Γεράρδε· ἔλα, μουσικέ.

— Ἡμεῖς τὴν γνωρίζομεν τὴν τραγωδίαν, ἀπήντησαν οἱ δύο νέοι.

— Ἐσκόπευον, εἶπεν ὁ Ρακίνας, νὰ παρακαλέσω τὸν μαρκήσιον νὰ δεχθῇ τὸ ταπεινόν μου γεῦμα.

— Καὶ ἐγὼ ἐσκόπευον νὰ σᾶς παραλάβω ὅλους νὰ γευματίσετε μαζί μου.

— Δι' ἡμᾶς εἶνε ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαιρ.

Καὶ ὁ Γεράρδος εἶπε κρυφίως εἰς τὸ σὺς τοῦ Ρυβαντέλ.

— Πάρετε μαζί σας τὸν Ρακίναν!

Ὁ δὲ Βελαιρ ἔλεγε ταῦτοχρόνως πρὸς τὸν Ρακίναν κρυφίως.

— Πάρετε μαζί σας τὸν κύριον Ρυβαντέλ.

Ὁ στρατηγὸς τότε προσεκάλεσε τὸν ποιητὴν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξὴν τοῦ καὶ ἀνέλαθεν ὁμοῦ τὴν εἰς Παρισίους ἄγουσαν. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀδιαλείπτως διημεῖοντο καὶ διεσταυροῦντο μεμαζῦ τῶν τεσσάρων νεύματα συνεννοήσεως ὅσα δὲν διαμείβονται εἰς δέκα συνεδριάσεις ἐν στοᾶ ἐλευθέρων τεκτόνων.

Ὅτε ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαιρ ἀπέμειναν μόνοι,

— Τώρα ἄς φύγωμεν, εἶπεν ὁ Βελαιρ. Ἡ προσφιλὴς Βιολέττα πρέπει ν' ἀνησυχῇ.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἀλλ' ἐγὼ ἀνησυχῶ περισσότερο τῆς Βιολέττας. Μὴ λησμονήσῃς ὅτι ὁ κύριος Λουδοῦ γνωρίζει τὰ πάντα καὶ ὅτι ἂν δὲν λάβωμεν ἐκτάκτους προφυλάξεις, θὰ μάθῃ καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἕως τώρα δὲν γνωρίζει, ὡς τοῦλάχιστον ἐλπίζω, θὰ μάθῃ ποῦ ἐκρύψαμεν τὴν Βιολέτταν.

— Καὶ αὐτὸς εἶνε ἓνας λόγος περισσότερο, ὅπως δεῖξωμεν περίσκεψιν· πρέπει νὰ νομίζουσι ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς Βερσαλλίας ἢ εἰς τὰ περίχωρα· πρέπει νὰ νομίζουσι πάντοτε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου ὅπου εὐρίσκεται ἡ Βιολέττα. Νὰ παραγγείλωμεν γεῦμα εἰς κάποιον μέρος, νὰ προσποιηθῶμεν ὅτι περιπατοῦμεν ἀναμένοντες καὶ τὸν περιπατὸν αὐτὸν θὰ ἐκτελέσωμεν τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος δι' ἀποκέντρων ὁδῶν.

— Ἴσως μᾶς ἀκολουθήσουν.

— Ἴσως καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔρχομαι μαζί σου ὅπως ἐπαγρυπνῶ. Θὰ προηγηθῶσαι τρέχων· ἐγὼ θὰ εἶμαι ὀπισθοφυλακὴ

καὶ θὰ σταματῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἑκάτον ὄργυιῶν ἀπόστασιν ἀπὸ σοῦ, διὰ νὰ βλέπω ἂν κανεὶς μᾶς παρακολοῦθῃ. Διὰ νὰ μᾶς παρακολοῦθήσουν πρέπει νὰ τρέξουν καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἰδῶ νὰ τρέχῃ ὀπισθὲν μου!

— Ἔστω, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Βελαιρ· ἀφοῦ ἐφευρίσκησιν ἰδέας ὑπὲρ ἐμοῦ ἀναπληρῶν τὴν Πρόνοιαν, δέχομαι. Ἄς ἰππεύσωμεν λοιπὸν καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν· οἱ ἵπποι μᾶς εὐρίσκονται πλησίον τῆς δεξαμενῆς. Ἄς τοὺς παραλάβωμεν καὶ ἄς παραγγείλωμεν ἐνταυτῶ τὸ περίφημον γεῦμα.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Βελαιρ.

— Ἄλλο σφάλμα αὐτό! εἶπεν· οἱ ἀνθρώποι, οἵτινες θέλουσι νὰ γευματίσουν, δὲν παραλαμβάνουν τοὺς ἵππους τῶν διὰ νὰ περιπατήσουν. Οἱ ἵπποι μᾶς πρέπει νὰ μείνουν εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τρόπον ὥστε ἂν μᾶς κατασκοπεύουν, νὰ νομίσουν ὅτι δὲν θ' ἀπομακρυνθῶμεν πολὺ, ἀφοῦ ἀφήσωμεν τοὺς ἵππους εἰς τὸν σταῦλον.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγωμεν πεζοὶ εἰς Παρισίους; εἶνε πολὺ μακρὰν.

— Καθόλου. Θὰ ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων τῶν σωματοφυλάκων. Ἐχῶ ἐκεῖ μερικοὺς καλοὺς φίλους, οἵτινες θὰ μᾶς δανείσουν δύο ἵππους· θὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν μικρὰν θύρα, θὰ διέλθωμεν διὰ τῶν ἀμπελώνων καὶ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης καὶ θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Πρέπει ν' ἀποφύγωμεν παντὶ σθένει ἐντὸς τῶν Παρισίων τὴν συνοικίαν τοῦ μεγάρου τοῦ Λουδοῦ, ὅπου περιφέρονται πάντοτε κατασκοποῖ. Ἄμα φθάσωμεν εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, ἀφίνομεν τοὺς ἵππους διὰ περισσοτέρων προφυλάξιν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καὶ διευθυνόμεθα πεζοὶ πρὸς τὸ μυστηριῶδες μέρος. Αὐτὸ σημαίνει νὰ εἶνε τις ἀξιωματικός, φίλτατέ μου· καταστρώνει ἀμέσως ἐν σχέδιον πόρεϊας, ὅπως σὺ αὐτοσχεδιάζεις ἐν ᾄσμα. Ἐμπρός! . . .

Ὁ Βελαιρ καταγοητευμένος ὑπήκουσεν ὡς μαθητῆς. Ἠκολούθησε τὸν Γεράρδον βαίνοντα βραδέως ὡς περιπατητῆς ἀνετος πρὸς τὸ παρὰ τὴν δεξαμενὴν κληθεῖον τοῦ Μεγάλου Μονάρχου καὶ ἀσχοληθέντα ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας νὰ παραγγείλῃ γεῦμα συνιστάμενον ἐξ ἐδεσμάτων, ὧν ἡ παρασκευὴ ἀπῆτει ὅση τὸ δυνατόν περισσότερο καιρὸν, ἀπαιτήσαντα δ' ἐνταυτῶ νὰ προετοιμασθῇ τάχιιστα τὸ γεῦμα. Ὁ ξενοδόχος παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ κάμῃ ἓνα περίπατον ἐν τῷ μεταξύ διὰ νὰ μὴ περιμένῃ. Ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ ἐμεμψιμοίρισεν ὀλίγον, ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν. Περιεπάτησεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐπὶ τινος ὥραν ποιῶν πολλοὺς ἐλιγμούς καὶ ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι οὐδεὶς τὸν παρακολοῦθει εἰσῆλθε μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τοὺς σταύλους τῶν σωματοφυλάκων. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξήρχοντο διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ἀμφότεροι δὲ ἐπιβαίνοντες ἐξ-

αἰρέτων ἵππων, ἐτρέπησαν εἰς τὴν πρὸς ἀριστερὰν ὁδόν, προχωροῦντες μὲ βῆμα περιπάτου.

Ὁ Γεράρδος ἄφησε τὸν σύντροφόν του νὰ προπεράσῃ καὶ ἀνέμενε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ ἴδῃ μήπως κανεὶς τοὺς ἠκολούθει. Οὐδένα διακρίνας, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ μετὰ τοῦ Βελαιρ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μετὰ καλπασμοῦ ταιούτου, ὥστε νὰ διανύσῃ τέσσαρας λεύγας τὴν ὥραν. Ὁ ἥλιος προσῆγγιζεν ἤδη εἰς τὴν δύσιν. Ἡ ἐξοχὴ ἦτο γαλήνιος καὶ ἠρωματισμένη· οἱ δύο ἵππεῖς φροντίζοντες νὰ βαίνωσι βᾶδην, ὅτε εἰσῆρχοντο εἰς μέρος κατωκημένον, ἀπεζημιούντο δι' ἐμμανοῦς καλπασμοῦ εἰς τὰς ἐρήμους ὁδοὺς.

Διῆλθον τοιουτοτρόπως διὰ τοῦ δάσους, οὐ ἡ σκιὰ βαθμηδὸν ἐπυκνούτο, ἀπέβησαν εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα ἐπὶ σχεδίας ἀντικρῶ τῶν Ἀπομάχων καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῶν Τεχνῶν. Αὐτόθι παρέδωκαν τοὺς ἵππους τῶν πρὸς φύλαξιν ἀσφαλῆ εἰς πανδοχεῖον, ὅπου ὁ Βελαιρ ἦτο γνωστός, σειόμενοι δὲ ὅπως ζωογονήσῃσι τὰ νερκαθῆντα μέλη τῶν διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὄχθην.

Εἶχεν ἤδη ἐπέλθει ἡ ἑσπέρα· ὁ ποταμὸς χλιαρὸς καταστὰς ἐκ τῆς θερμότητος τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν ἐκύλιε τὰ ὕδατά του, πράσινα ὡς ὁ σάφειρος τὸ χρῶμα, ἄτινα ἔκαμον ν' ἀφρίζωσι πολλοὶ κολυμβηταί, λουόμενοι παρὰ τὰς ἀμμώδεις παραλίας τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ τῆς νήσου Λουβιέ. Οἱ κάτοικοι, χάριν τῆς δρόσου, ἐξήρχοντο τῶν οἰκιῶν τῶν ἢ προέβαινον εἰς τὰ παράθυρα. Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαιρ διὰ νὰ φανῶσιν ὅση τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ἀνήλθον πάλιν τὴν νήσον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἐρήμην ὡς πάντοτε, καὶ κατῆλθον πρὸς τὴν ὄχθην διὰ τῆς κλιτύος, ἔνθα κεῖται τὸ ποτιστήριον τῆς παροχθίου ὁδοῦ Δελφίνος.

Ἐκεῖ ἐναύλωσαν λέμβον διὰ νὰ μεταβῶσι νὰ λουσθῶσιν εἰς τὸν ὄρμον Ραπέ, ὡς ἐπροφασίσθησαν. Ἄλλ' ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ ποταμοῦ μεταξύ τῶν δύο νήσων, ἔπευσαν νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐκεῖ ὁ Βελαιρ ἀποβιβάσθεις ἔδραμε πρὸς ἀγορὰν τροφίμων, ἠγόρασεν ὀρνίθια ψητὰ, ἄρτους, οἶνον βουργουνδικόν, πλακοῦντας, χαμαικέρασα, ἐκόμισε πάντα ταῦτα εἰς τὴν λέμβον, ἐν ἣ ἀνέμενε αὐτὸν ὁ Γεράρδος, ἦτο δὲ ἤδη νύξ βαθεῖα ὅτε κατῆλθον μετὰ τῆς γεφύρας τῆς Μαρίας, ἧς αἱ γοθηκαὶ οἰκίαι ἤρχιζον νὰ φωτίζωνται.

Ἡ γαλήνη εἶχεν ἐπανεέλθει. Οἱ λουόμενοι εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς οἰκίας των καὶ ἐδεῖνον· τῆδε κατέισε ἠκούετο ὁ κρότος τοῦ ζυλίνου σκεπάσματος ἐπαναπίπτοντος ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ τοποθετημένων ἐν εἰδει κλωβῶν ἰχθυοτροφείων, ἐξ ὧν οἱ πορθητεῖς ἐξήγαγον τὸν κυπρίνον ἢ τὸν ἔγγελυν τὸν προωρισμένον πρὸς εὐωχίαν ἐντὸς τοῦ πλησιοχώρου καπηλείου. Ὁ Γεράρδος προσέ-

δεσε τὸ ἀκάτιον εἰς τὸ τρίτον ὑπόβαθρον τῆς γαφύρας τῆς Μαρίας, ὑπὸ μίαν τῶν ὀλίγων οἰκιῶν τῶν ἐγειρομένων αὐτόθι.

Ὁ Βελαίρ, ὅστις παρετήρει μετ' ἀπλήστου προσοχῆς, εἶδεν εἰς παράθυρον κείμενον ἄνωθεν αὐτοῦ φάσμα προσφιλέως, ὅπερ ἐξηφανίσθη ἐκπέμψαν κραυγὴν χαρμόσυνον, ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον καὶ ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ἀκατίου κλίμακα ἐκ σχοινίου, οὗ ἡ μία ἄκρα ἦτο στερεῶς προσδεμένη εἰς τὴν σιδηρᾶν ἀγκυρίδα τοῦ παρθύρου.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

"Ανθρωπὸς τις ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὑπηρέτου κρατοῦντος κηροπήγιον. Εἰς τὴν λάμψιν τοῦ φωτός ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης ἀνεγνώρισε τὸν συνταγματάρχην Βορισώφ.

Ὁ συνταγματάρχης ὠμίλησεν ἐπὶ βραχὺ πρὸς τὸν ὑπηρέτην συνοδεύων τὴν ὁμιλίαν του διὰ χειρονομιῶν ἐκφραστικῶν.

— Τοῦ λέγει πῶς θὰ ξαναέλθῃ, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος, καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ δεικνείει πῶς ἅμα κτυπήσῃ θὰ τοῦ ἀνοίξουν.

Ἡ θύρα ἐπικνεκλείσθη καὶ ὁ Βορισώφ βραδίξει πρὸς τὸ μπουλβάρ Μαλέρμπ.

Καὶ ἤδη ὁ ὄπλοδιδάσκαλος καὶ ἡ ώραία μελαγχροινὴ ἐπαναφαίνονται ὀπισθεν τοῦ παρθύρου, ἀκολουθοῦντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν συνταγματάρχην. Ὡστε τὸν περιμένουν νὰ ἐπανέλθῃ.

Νὰ κάμω καὶ γὼ καθὼς αὐτοὶ ἦ νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ ἴδω ποῦ πηγαίνει.

Ὁ Μάξιμος ἐπροτίμησε τὴν τελευταίαν αὐτὴν σκέψιν.

— Ἄκουσε, εἶπεν εἰς τὸν σύμμαχόν του Βιδάρ, θέλω ν' ἀκολουθήσω ἐκεῖνον ποῦ ἔφυγε...

— Εἶνε ψηλὸς ὅσον τὸ Πρωσσο, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ ἴδιος.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶνε ὁ Πρωσσο. Εἶνε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ποῦ ἦλθαν μαζὺ μετὴν κυρία.

Θὰ τὸν ἀκολουθήσω ἕως τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καὶ θὰ γυρίσω πάλιν.

— Εὐκόλον εἶνε. Θὰ σὰς ἀνοίξω καὶ ἅμα γυρίσετε κτυπᾶτε τὸ γυαλὶ τοῦ παρθύρου.

Ὁ Μάξιμος βεβαίως ἔτυχε τοῦ εὐγενεστεροῦ τῶν θυρωρῶν.

Ὁ συνταγματάρχης ἐπροχώρει ὁ κύρ Βιδάρ ἔσυρε τὸ σχοινίον καὶ ὁ Μάξιμος ἐξῆλθεν.

Εἶδεν ὅτι ὁ Βορισώφ προηγεῖτο αὐτοῦ περὶ τὰ δεκαπέντε βήματα καὶ συγχρόνως ἀνθρωπὸν τινα βηματίζοντα κατὰ τὴν εἰσόδον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο ὁ ἀμαξηλάτης τῆς βικτωρίας.

— Καλά, ἐσκέφθη, μπορῶ νὰ τὸν ἀ-

φῆσω νὰ προχωρήσῃ, ὁ ἀμαξηλάτης μου θὰ μοῦ πῆ ἀπὸ ποῖον μέρος ἐπῆγε.

Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀποκορυπτόμενος ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ τοίχου ἀναμένων ἀπὸ μακρὰν τὸ συμβησόμενον. Ὁ συνταγματάρχης βαδίζων ταχέως ἐφθασεν εἰς τὸ μπουλβάρ Μαλέμπερ καὶ ἐκεῖ παρατηρήσας τὸν ἀμαξηλάτην ἔβη πρὸς αὐτόν.

Ἡ πράξις αὕτη ἐξέπληξε τὸν Μάξιμον συγκεντρώσαντα ὅλην τὴν προσοχὴν του ἐκεῖ.

Ἦτο πολὺ μακρὰν, ὥστε δὲν ἤκουε, καὶ ἠπόρει τί ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ὁ Βορισώφ πρὸς ἐκεῖνον.

Ἡ συνδιάλεξις παρετάθη πλέον ἀφ' ὅσον ἀνέμενεν. Ἀλλὰ τέλος ὁ Βορισώφ εἰσῆλθε καὶ ἀπεκρούθη εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Μάξιμος μικρὸν ἔτι ἀναμείνας, ἔνα ἀπομακρυνθῆ ὁ Ρώσσο ἔσπευσε πρὸς τὸ μπουλβάρ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἤναπτε τὴν πίπα του σπεύδων πρὸς τὸ ὄχημά του.

Φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ὁ Μάξιμος ἔστη, ρίπτων τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

Ὁ συνταγματάρχης ἦτο ἤδη μακρὰν. Ἐβράδιζε μεγάλοις βήμασι καὶ δὲν ἐσκέπτετο βέβαια νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Ἀσφαλῆς ἐκ τοῦ μέρους τούτου ὁ Μάξιμος ἔβη πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην του, ὅστις τὸν ἀνεγνώρισε ἤδη καὶ ἐγέλα.

— Ἄ! ἀφέντη! δὲν ἔξερεις, εἶπεν ὁ κύριος τῆς κυρᾶς ἠθελε νὰ μετὴν τραβήξῃ μετὸ μέρος του, μὰ καλὰ τοῦ τὴν ἐπούλησα.

Φαντάσου ποῦ ἅμα μετὴν εἶδε τοῦ ζυνοφάνηκε καὶ μ' ἐρώτησεν ἂν ἔφερα κανένα ἀγῶγι εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

Ἐκατάλαβα τί τρέχει καὶ τοῦ κόλλησα μετὰ ἱστορία, γιὰ νὰ τὸν μάθω νὰ μὴ κἀνῃ τὸν ἔξυπνο. Τοῦ εἶπα πῶς περιμένω ἕνα γυαλὸν ποῦ μ' ἔχει μετὴν μῆνα καὶ εἶχε ἄρρωστο σ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο σπῆτι εἰς τὸ μπουλβάρ.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, τὸν ἔδιωξες; καλὴ ἰδέα καὶ θὰ τὸ λάβω ὑπ' ὄψιν ἅμα κανονίσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας.

— Ἐνοια σὰς καὶ τὸ ξέρω γὼ. Ἄμ φανίνεται ὁ ἀνθρωπὸς. Ἐκατάλαβα πῶς εἶνε ὁ σύζυγος αὐτὸς καὶ ζηλιάρης μάλιστα, καὶ θέλετε νὰ τοῦ πκιζετε καμμιὰ ἱστορία.

— Μπορεῖ... μὰ δὲν σοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν πᾶς κἀπου;

— Βέβαια καὶ μοῦ πρότεινε. Δὲν τοῦ καλοᾶρεσε νὰ μετὴν βλέπῃ νὰ στέκω κοντὰ ἐκεῖ ποῦ ἄφηκε τὴν κυρὰ του.

Τὰ μυοῖζετε εὐκόλα φαίνεται, γιὰτὶ ἐκατάλαβε πῶς κάθομαι γιὰ καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ.

Ἐστὴν ἀρχὴ μοῦ εἶπε νὰ τὸν πᾶω σπῆτι του, δυὸ βήματα μακρὰ.

— Ὅδὸς Βινιύ;

— Ναί, ὁδὸς Βινιύ, ἐστὴν γωνιὰ τοῦ μπουλβάρ Κουρσέλ. Φαίνεται πῶς ἔξερτε ποῦ κάθεται. Καὶ δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ παινεθῶ, μὰ καὶ δέκα φράγκα νὰ τοῦ ζητοῦσα θὰ μοῦ τὰ δινε, γιὰτὶ εἶχε ἀνάγκην νὰ μὴ πᾶῃ μετὰ τὰ πόδια.

Μοῦ εἶπε δυὸ τρεῖς φορὰς πῶς εἶνε βιαστικὸς καὶ πῶς σὲ δέκα λεπτὰ θὰ ἔχω γυρίσει πῶς. Ὁ γυατρός θ' ἀργήσῃ νὰ κατέβῃ... καὶ δὲν θὰ τὸ καταλάβῃ κ' ἕνα σωρὸ λόγια! Μὰ δὲν βαρυνέσαι... Καὶ εἴκοσι φράγκα νὰ μοῦ δινε πάλιν δὲν θὰ πῆγαίνα.

Ὅταν εἶδε πειὰ πῶς τὸ ψάρι δὲν ἐδάγκανε, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Στοιχηματίζω πῶς εἶνε φθασμένος εἰς τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ στοιχημα. Ἐπίστευεν, ὅτι ὁ Βορισώφ ἔκαμε βεβαίως ἀρκετὸν δρόμον καὶ περιπλέον ὅτι εἶχε σοβαροὺς λόγους διὰ νὰ σπεύδῃ οὕτω, λόγους τοὺς ὁποίους ὑπέθετεν ὅτι ἐμάντευεν.

— Τὸν περιμένουν νὰ δειπνήσῃ, ἐσκέπτετο. Μόνον δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω τί θέλει ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὅπως δὴποτε ἔλαβε προφυλακτικὰ μέτρα, καθ' ἣν περίπτωσιν ἠθελεν ἐπιστρέψῃ ὁ Βορισώφ.

— Παλληκᾶρι μου, εἶπεν, ἔκαμε καλὰ ποῦ τὸν ἔδιωξες καὶ σὲ βεβαίῳ πῶς δὲν θὰ χάσῃς. Θὰ ξαναγυρίσῃ, καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ τὸν ἐπιβλέπω, πάγω ἐκεῖ κάτω ποῦ ἔχω μία θέσιν.

Θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ νὰ προσέχῃς καλὰ. Θὰ περάσῃ πάλιν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἅμα γυρίσω νὰ μοῦ πῆς τί θὰ δῆς.

— Τί λέτε, πῶς θὰ ξαναγυρίσῃ πάλιν. Ἐγὼ ἔλεγα πῶς πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ, μὰ ἀλήθεια οἱ ζηλιάρηδες δὲν κοιμούνται... καὶ αὐτὸς τὸ ξεῦρει πῶς ἡ γυναϊκά του δὲν εἶνε μόνη.

Τώρα ποῦ τὸ φερε ἡ ὁμιλία, γιὰ πέ μου, ἀφέντη, ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἄλλος; Θὰ εἶνε ἀδελφός του, γιὰτὶ ἔχουν καὶ οἱ δυὸ τὸ ἴδιο σακρί.

— Σωστά, αὐτὸ εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του.

Πάγω εἰς τὴν θέσιν μου. Ἄν μοῦ ἐτύχαινε ἀνάγκη βοηθείας, μπορῶ νὰ σὲ λογαριαζώ;

— Καὶ βέβαια. Μόλις φωνάζεις: Νικόλα, καὶ ἔφθασα τρέχοντας. Καὶ ἂν τύχῃ ἀνάγκη θὰ σὰς δείξω πῶς δὲν εἶμαι κουλοχέρης.

Πράγματι δὲ ὁ Νικόλας δὲν ἐφαίνετο ἐπιδεικνύμενος παρ' ἀξίαν καὶ ἠὺχαριστήθη πολὺ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ πέστεως τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ὁ Βιδάρ, ὁ περιποιητικώτατος θυρωρὸς δὲν θὰ τῷ παρεῖχε μεγάλην βοήθειαν ἐν ὄρα μάχης.

— Καλά, εἶπεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ, θὰ σὲ φωνάξω, καὶ μαζί σου οἱ δύο ἐκεῖνοι δὲν εἶνε μεγάλα πράγματα. Εὐχαριστῶ, καὶ θὰ ξαναἰδωθοῦμε ἢ ἀπόψε ἢ αὐριον τὸ πρωί... κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ὁ Νικόλας κολακευόμενος διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπεδείκνυεν ὁ Μάξιμος ἐξετέλεσε χειρονομίαν τινα ὑποδηλοῦσαν: Ἐνοια σου, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Καὶ οὕτως ὁ Μάξιμος ἔχων ἐξησφαλί-

σμένα τὰ νῶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κρύπτῃν του.

Ὁ θυρωρὸς τὸν ἀνέμενον. Ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ τῷ ἀνοιξῇ καὶ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐξόδου.

— Εὐχαριστηθῆκατε, κύριε, τὸν ἠρώτησεν, ἀνεκαλύψατε τίποτε νεώτερον;

— Ὁ ἀνθρωπὸς μας τὸ ἄστρηψε ἀπὸ τὸ μπουλβάρ Μαλέρμπ καὶ τώρα εἶνε πολὺ μακρὰν. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ ἔξαναλθῃ.

— Αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν. Δὲν θὰ καθήσουν ἴσὺ τραπεζίι ἂν δὲν ἔλθῃ ἐκεῖνος.

Ὅλα εἶνε φωτισμένα καὶ τίποτε δὲν κουνεῖ. Ἀπόδειξις πῶς τὸν περιμένουν.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπα;

— Ἦλθαν οἱ δύο ὑπάλληλοι ποῦ κάθονται εἰς τὸ τρίτον. Δὲν τοὺς συνηντήσατε, ἐπειδὴ ἦλθαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ. Περνοῦν τὸ βράδου τοὺς εἰς ἓνα καφενεῖον τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Ὁ ἓνας μ' ἐρώτησε μήπως ἔπιασε πυρκαϊὰ ἢ μήπως ὁ Πρωσσὸς ἔχει χορόν.

Καὶ τί δὲν θὰ πῆ ἢ γειτονιὰ ὅταν μάθῃ πῶς τὸ ἀντικρυνὸ μας σπῖτι εἶχε γάμους καὶ χαραῖς! Θὰ καταντήσῃ ν' ἀναμιχθῇ καὶ ἡ ἀστυνομία.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Οἱ ἀνθρωποὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάζουν ὅπως θέλουν καὶ δὲν εἶνε ἀπηγορευμένον ν' ἀνάβουν πολυελαιούς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γῶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρῶ καὶ νὰ πληροφοροῦμαι. Τὸ μέγαρον εἶνε κατοικημένον.

Ἀπὸ δῶ θὰ δοῦμε ποῖοι θὰ ἐξέλθουν καὶ ὁ ἀνθρωπὸς μὲ τῆς κόκκινες μουστάκας δὲν εἶνε πειὰ ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον.

Ἄν δὲν ἀνακαλύψω ἀπόψε τίποτε, θ' ἀνακαλύψω αὔριον.

— Ὡστε θὰ σᾶς ἔξαναῖδῶ πάλιν, κύριε;

— Βεβαίωτατα καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ πληροφορηθῶ.

Δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην τὸν ἀστυνόμον καὶ προτιμῶ νὰ ἐρωτήσω σέ, ποῦ κάθῃσαι δίπλα καὶ τὰ βλέπεις ὅλα.

— Ἐχετε δίκαιον ἀπὸ αὔριον τὸ πρωί, θὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα, γιὰτι ἐξυπνῶ ἄνωρίς, ἔχω καλὰ μάτια καὶ δὲν ἔχω καὶ τὴν γλωσσάν μου εἰς τὴν τσέπη.

— Σιώπα! εἶπεν ὁ Μάξιμος, βλέπω κάποιον ποῦ ἔρχεται.

— Ἐγὼ βλέπω δύο, ἐψιθύρισε ὁ θυρωρὸς.

— Καὶ ἡ γῶ τώρα βλέπω τρεῖς.

— Ἀλήθεια. Περπατοῦν ὁ ἓνας ἔπισω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τί ἔρχονται νὰ κάμουν ἐδῶ; τί ἀνθρωποὶ εἶνε αὐτοὶ;

— Περστικοὶ ἴσως.

— Ποτέ. Πηγαίνουν τοῖχο-τοῖχο καὶ στέκουν κάθε λεπτό γιὰ νὰ παρατηρήσουν καὶ ἀκούσουν. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε ἡ περίπολος.

— Ἄπορεῖ πάλι... καὶ ὅμως.

— Δὲν βρίσκετε πῶς μοιάζει σὺν ἴσῳ θέατρον;

Ἐστὴν τρίτη πρᾶξι, ἔρχονται τρεῖς τέσσαρες καὶ πᾶνε μὲ τῆς μύταις... ὅλοι δο-

λοφόνοι καὶ ἡ μουσικὴ παίζει σιγὰ-σιγὰ.

— Νὰ τοὺς ποῦ ἐστάθηκαν ἀπὸ τῆς δύο μερικαῖς τῆς θύρας.

— Ναι. Ἦλθαν νὰ συλλάβουν αὐτοὺς ποῦ εἶνε μέσα.

— Ἄρκει νὰ μὴ μᾶς ἀνακαλύψουν.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἔσθυσαν τὴν λάμπα. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅμως πῶς ἔρχεται ἀμάξι;

— Ναι καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μπουλβάρ Μαλέρμπ... καὶ πάει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἐμβῆκε εἰς τὸν δρόμον μας. Ὁ θόρυβος πλησιάζει.

— Τί ἔλεγα; Ἐρχεται ὁ ἀστυνόμος. Αἱ! θὰ γελάσωμεν. Θὰ τοὺς ἀρπάξουν ὅλους αὐτοὺς. Τί ὑπόθεσις, Θεέ μου, τί ὑπόθεσις! Θὰ τὴν βάλουν καὶ ἡ ἐφημερίδες.

— Ἀπατάσαι. Μὴ φλυαρῆς, γιὰτι δὲν μὲ ἄφηκες νὰ προσέξω.

Τὸ θέαμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρίστατο ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης ἤξιζε τὸν κόπον νὰ προσέξῃ τις.

Τὰ τρία ἄτομα κατέλαβον θέσεις περὶ τὸ μέγαρον τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἠκολούθει ἔστη μικρὸν πρὸ τῆς θύρας, ὀδηγούμενον ὑπ' ἐνὸς ἐνδεδυμένου ὡς αὐθέντου.

Τὸ ὄχημα τοῦτο ἐφάνετο μυστηριώδες. Οὐδαμοῦ ἐφάνετο ἀκόλουθος καὶ ἀντὶ τῶν ὑκλίνων παραθύρων ζύλινοι θυρίδες.

Εἰς τὴν λάμπῃν τοῦ ἀερίοφωτος ὁ Μάξιμος εἶδε κατερχόμενον τοῦ ὀχήματος ἀνθρωπὸν τινα ὅμοιον πρὸς τοὺς τρεῖς ἄλλους.

Ἐβη οὗτος πρὸς τὴν μικρὰν θύραν, ἐκτύπησε καὶ τοῦ ἤνοιξαν. Ὑπνρέτης τις, βεβαίως ὁ ὀδηγῆσας τὸν Βορισῶφ ἐκ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη.

Μετὰ σύντομον συνδιάλεξιν ὁ ἀνθρωπὸς ἐπανῆλθεν, εἶπε κάτι τι εἰς τὸν φαινόμενον ὡς ἀμαξηλάτην καὶ ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀχήματος.

Οἱ ἐντὸς ἐξῆλθον καὶ ὁ Μάξιμος μόλις συνέχε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ἀνεγνώρισε τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοὲλ συνοδευόμενον ἐκ τοῦ πλησίον ὑπὸ δύο ἐτέρων, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν τὸν ἐκράτουν ὡς ὁ κλητῆρας τὸν κατηγορούμενον.

Ἐφάνοντο μάλιστα ὡς συνδιαλεγόμενοι πρὸς αὐτόν, καὶ ἦτο καταδήλον, ὅτι ὁ Ροβέρτος ἐβάδιζεν οἰκειοθελῶς.

Ἦγειρε τὴν κεφαλὴν, ἵνα γνωρίσῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ τὸν ὀδήγουν, καὶ ἡ λάμψις τοῦ ἀερίοφωτος κατηύγασε τὸ πρόσωπόν του.

— Περιέργον πρᾶγμα, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος, δὲν ἤλλαξε καθόλου. Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε ἐκεῖνοι; δὲν βλέπω τὸν Βορισῶφ.

Ἡ μικρὰ θύρα ἔμεινε ἀνοικτὴ, καὶ ὁ ὑπνρέτης παρέμεινε ἐκεῖ κρατῶν κηρίον. Ἐπερίμενε ἀναμφιβόλως τὸν Καρνοὲλ διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ.

— Νομίζω πῶς θὰ γίνῃ ἐγκλημα, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Βιδάρ εἰς τὸν Μάξιμον. Ἐφεραν αὐτόν τὸν νέον γιὰ νὰ τὸν πνίξουν. Θὰ φωνάξω βοήθειαν.

— Ὅχι, ἀκόμη, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος. Ἄς δοῦμε πρῶτα τί θὰ κάμουν.

— Γιὰ δέτε, ἀπὸ κεῖ ἄνω, ἐκεῖναις τῆς δύο σκιαῖς πῶς κυττάζουν ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ.

— Εἶνε ἡ κυρία καὶ ὁ φίλος τῆς... ἐκεῖνος ποῦ ἔμεινε... ἤκουσαν τὴν ἀμαξαν ποῦ ἦλθε καὶ εὐγῆκαν εἰς τὸ παράθυρον.

— Στοιχηματίζω πῶς δὲν θὰ τοὺς ἀνοῖξουν. Οἱ ἄλλοι ἐνοικιάτορες τοῦ τρίτου φαίνεται ἤνοιξαν τὸ παράθυρο καὶ αὐτοὶ οἱ λησταὶ φοβοῦνται νὰ φανοῦν. Θὰ τοὺς ξυνοφάνηκε ποῦ εἶδαν φωταφία καὶ ἐδῶ, ἐπειδὴ ὑπέθεταν πῶς ὅλοι κοιμοῦνται.

— Προσοχὴ! ἡ σκιαῖς ἐχάθησαν... πρέπει ἴσῳ δρόμον νὰ βλέπωμεν.

Οὐδὲν ὅμως ἀσύνηθες συνέβαινε.

Ἡ ἀμάξα ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν τῆς. Οἱ τρεῖς ἄνδρες καὶ ἐκεῖνος ἔμεινον ἡσυχοὶ. Ἐξέλεξαν καλῶς τὰς θέσεις των, διότι ἐφάνοντο ὡς ἀποτελοῦντες ἓν σῶμα πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ διὰ νὰ τοὺς διακρίνῃ τις ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ ὅτι ἦσαν ἐκεῖ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ ἐβάδιζε πρὸς τὴν μικρὰν θύραν συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο ἐκείνων ἀτόμων καὶ τρίτου τινὸς ἐπομένου ἐξεληθόντος τελευταίου ἐκ τοῦ ὀχήματος.

Διαβάτης ἐκεῖθεν διερχόμενος ἤθελεν εὔρει ὅλα ταῦτα φυσικά.

Τέσσαρα ἄτομα κατερχόμενα ἐξ ἀμάξης πρὸς μεγάρου, τοῦ ὁποῖου ὁ οἰκοδεσπότης δίδει ἐσπερίδα, εἶνε πρᾶγμα πανταχοῦ συμβαῖνον.

Τὸ τοσοῦτον σύνθηες ἡμῶς θέαμα παρῶργιζε τὸν Μάξιμον, καὶ ἦτο δι' αὐτὸν μεγάλο ἠνδιαφέροντος.

Ὁ Μάξιμος ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπιπεν εἰς ἐκπλήξιν. Ὅποια ἐκπλήξις νὰ ἴδῃ τὸν Βορισῶφ γευματίζοντα μετὰ τοῦ ὀπλοδιδασκάλου τῆς κομῆσεως. Καὶ ὀπίσον μεγαλειτέρα ἐκπλήξις νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ μελόδραμα τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτι, ἐν συνοδίᾳ τοῦ Βορισῶφ καὶ τοῦ ὀπλοδιδασκάλου καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ κατόπιν αὐτῆ εἰς τὸ μέγαρόντης, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐγκαταλείπει πρὸ ἐξ ἐβδομάδων, ἂν ποτὲ ἀληθῶς εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσῆπος

Charles Nodier

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ μήτηρ μου μὲ ὀδήγησεν ἐδῶ, κατὰ τὸ σύνθηες, ἡ Εὐλαλία ὅμως ἤργησε πολὺ. Προσεπάθουν νὰ μαντεύσω τὸ αἴτιον. Ὁ Πύκ ἔτρεχε πρὸς ὑπάντησιν αὐτῆς, καὶ ἐπανήρχετο καὶ ἀνεχώρει πάλιν ὅποταν ἦτο μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ὑλάκει μεθ' ἀνυπομονησίας, καὶ ὅταν ἤρχετο πλησίον μου ἔκλαιε. Τέλος ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ τὸσον θορυβωδῶς καὶ νὰ πηδᾷ μετὰ τσσαύτης ζωηρότητος, ὥστε ἠννόησα ὅτι ἤρ-

χετο, καίτοι δὲν ἤκουον αὐτὴν εἰσέτι. Ἐλίνα πρὸς τὸ μέρος, πρὸς ὃ περιέμενα αὐτὴν, καὶ οἱ ἐκτεταμένοι μου βραχίονες συνήντησαν τοὺς ἰδικούς της. Ὁ κύριος Ροβέρτος τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἔλθει ὁμοῦ μὲ τὸς ὑπηρετάς του, καὶ πάραυτα ἐνόησα τὸ αἷτιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπίσης προῆλθε καὶ ἡ ἀσυνήθης βραδύτης τῆς Εὐλαλίας. Εἶχον λησμονήσει, ὅτι εἶχον ἔλθει ξένοι εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Τὸ παραδοξότερον, κύριε, εἶνε, ὅτι ἡ ἀφιξίς της, ἦν τόσῳ διακαῶς ἀνέμενα, μὲ ἐνέπλησεν ἀνησυχίας ἀγνώστου μοι. Δὲν διεκείμην πλέον μετὰ τῆς Εὐλαλίας ὅπως χθές. Ἀφ' οὗτου ὀφείλομεν τὸ πᾶν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ, δὲν ἐτόλμων πλέον οὐδὲν νὰ ζητήσω. Ἐνόμιζον, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς, παρέχων μοι νέα δικαιώματα, μοι εἶχεν ἐπιβάλλει μυριάς στερήσεις. Ἐφοβούμην νὰ προσφέρω μίαν λέξιν, νὰ ἐπιχειρήσω μίαν θωπίαν. Ἡσθάνομην κάλλιστα, ὅτι ἦτο ἰδική μου, καὶ ὅμως ἐδειλίωον νὰ ἐγγίσω αὐτὴν. Ἐτρεμον μὴ τὴν βεβηλώσω, ἂν ἤκουον τὴν πνοήν της, ἂν ἠπτόμην τῆς ἐσθῆτός της, ἂν ἔφερον τὰ χεῖλη μου πρὸς τὴν κυματίζουσαν αὐτῆς κόμην. Ἰσως καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο τὸ αὐτό, διότι ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ συνδιάλεξις ἡμῶν ὑπῆρξεν ὡς συνδιάλεξις ἀτόμων ἄρτι ἐγνωρισμένων. Δὲν ἠδύνατο ὅμως τοῦτο νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Αἱ ἀναμνήσεις καὶ τὰ θέληγητρα τῶν τελευταίων ἡμερῶν δὲν εἶχον σβεσθεῖ. Ὁ Πῦξ ἀνεπέλει εἰς ἡμᾶς ταῦτα πηδῶν ἐκ τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἂν ὑπέφερε βλέπων ἡμᾶς οὕτω κευχρισμένους καὶ οὕτω ψυχρούς. Ἐπλησίασα τὴν Εὐλαλίαν, τὰ δὲ χεῖλη μου ἐζήτησαν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, τὸ μόνον μέρος τοῦ προσώπου της, ὅπερ εἶχον ἐγγίσει μέχρι τῆς παραμονῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἀντὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀπῆντησαν ἐπίδεςμον. Εἶσαι πληγωμένη, Εὐλαλία! . . . — Ὀλίγον πληγωμένη, ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐλαφρότατα, ἀφοῦ διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετὰ σοῦ, ὡς συνήθως, μεταξύ δὲ τῶν χειλέων σου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὑπάρχει μόνον εἰς ἐπίδεςμος πράσινος.

— Πράσινος! πράσινος! Θεέ μου! τί σημαίνει ὁ πράσινος αὐτὸς ἐπίδεςμος; . . .

— Ἐπκνέκτησα τὴν ὄρασιν, ἀπεκρίνατο. . . βλέπω . . .

Καὶ ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρεμεν ἐν τῇ ἐμῇ ὡς ἐὰν μοι ὠμολόγει σφάλμα τι ἢ μοι διηγείτο δυστυχίαν τινὰ αὐτῆς.

— Εἶδες! ἀνέκραξα. . . θὰ ἴδης! δυστυχίς ἐγώ! . . .

Θὰ ἴδης! . . . τὸ κάτοπτρον ὅπερ διὰ σὲ ἦτο ἐπιφάνεια ψυχρὰ μόνον, ἤδη θὰ σοὶ δεῖξῃ τὴν ζωσάν σου εἰκόνα. Ἡ ἀφωστος, ἀλλ' ἐμψυχος μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξις σου θὰ σοὶ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἐκάστην ὅτι εἶσαι ὠραία, καὶ ὅποταν θὰ ἐπανέλθῃς πρὸς τὸν ταλαίπωρον τυφλόν, αἰσθημα μόνον οἴκτου θὰ σοὶ προξενῇ οὕτως. Θὰ οἰκτείρῃς αὐτόν, διότι εἶνε τυφλός, διότι θὰ ἐνοήσῃς ὅτι τὸ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων αὐτοῦ εἶνε ὅτι δὲν σὲ βλέπει. Τί λέγω; δὲν θὰ ἐπανέλθῃς

πλέον! Διατί νὰ ἐπανέλθῃς; τίς νεανίς ὠραία θὰ ἡγάπα ἓνα δυστυχεῖ τυφλόν; . . .

— Ὡ! δυστυχία μου εἰμαι τυφλός!

Λέγων ταῦτα ἔπεσα κατὰ γῆς, ἐκείνη δὲ μὲ ἠκολούθησε θλίβουσα μὲ διὰ τῶν χειρῶν της, καὶ περᾶσα τοὺς δακτύλους αὐτῆς εἰς τὴν κόμην μου, ἠγγίξε διὰ τῶν χειλέων της τὸν τράχηλόν μου, καὶ ἐθρόνιεν ὡς παιδίον. — Ὅχι, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ἀγαπήσω ἄλλον. — Σὺ χθές ἐχαίρεσο, διότο ἦσο τυφλός, λέγων ὅτι οὕτω ὁ ἔρωσ ἡμῶν θὰ μείνῃ ἀναλλοίωτος! Ὅθι τυφλωθῶ λυιπὸν πάλιν ἐν ἀνάγκῃ ἂν πρόκειται νὰ πάσχη οὕτω ἡ καρδιά σου. Θέλεις νὰ ἀποσπάσω τὸν ἐπίδεςμον τοῦτον; Θέλεις νὰ καταθράψω τοὺς ὀφθαλμούς μου; . . .

Τρομερὰ ἀνάμνησις! τὸ ἐπεθύμουν! . . .

— Στῆθι, τῇ εἶπον, κρατῶν τὸν βράχον ὅπως ἐπ' αὐτοῦ καταστειλῶ τὴν ὑπερβολικὴν ἰσχύν, ἣτις μὲ συνετάρασε. Λαλοῦμεν ἀνοήτως, διότι πάσχομεν, σὺ ἐκ τῆς εὐτυχίας σου, ἐγὼ ἐκ τῆς ἀπελπισίας μου. — Ἀκουσον.

Ἐλαβον τὴν θέσιν μου, ἐκείνη δὲ τὴν ἰδικήν της. Ἡ καρδιά μου διερρήγνυτο.

Ἀκουσον, ἐξηκολούθησα, εἶνε κάλλιπτον ὅτι ἀπέκτησας τὴν ὄρασιν, διότι εἶσαι τελεία, εἶνε ἀδιάφορον ἂν εἰμαι τυφλός ἢ ἀποθνήσκω ἐγκαταλειμένος, διότι τοιαύτην ὁ Θεὸς μοὶ προώρισεν εἰμαρμένην, ὀρκίσθητι ὅμως ὅτι ποτέ δὲν θὰ μὲ ἴδης, ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ μὲ ἴδης! Ἀν μὲ ἴδης, ἀκουσα θὰ ἀναγκασθῇς νὰ μὲ συγκρίνης πρὸς τοὺς ἄλλους, πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐντός τῶν ὀφθαλμῶν των, πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ὀμιλοῦσι διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ διὰ τοῦ βλέμματός σαγηνεύουσι τὰς γυναῖκας. Δὲν θέλω νὰ δύνασαι νὰ μὲ συγκρίνης! Θέλω νὰ μείνω ἐν τῇ φαντασίᾳ σου ὡς ὄνειρον, ὡς μυστήριον, ὅπως μὲ ἐφκνάζεσο ὅποταν ἦσο μικρὰ τυφλὴ κόρη. Θέλω νὰ ὀρκίσθῃς ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ εἰμὴ μὲ τὸν πράσινον ἐπίδεςμον, νὰ ἐπανέρχῃσαι ἐκάστην ἐβδομάδα, ἢ τοῦλάχιστον ἀπαξ τὸν μῆνα ἢ τὸ ἔτος! . . . νὰ ἐπανέλθῃς ἀπαξ εἰσέτι! Ὡ! ὀρκίσθητι ὅτι θὰ ἐπανέλθῃς ἀπαξ μόνον εἰσέτι χωρὶς νὰ μὲ ἴδης! . . .

— Ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, εἶπεν ἡ Εὐλαλία κλαίουσα.

Ἐπεσα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς ὡς λιπόθυμος. Ὁ κύριος Ροβέρτος μὲ ἀνήγειρε, μὲ ἐθώπευσε καὶ μὲ παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός μου. Ἡ Εὐλαλία εἶχεν ἀναχωρήσει.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθε, καὶ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, τὰ δὲ χεῖλη μου συνήντων πάντοτε τὸν πράσινον ἐπίδεςμον, ὅστις συνεκράτει τὴν πλάνην μου. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἤμην ὁ αὐτὸς δι' ἐκείνην ἐν ὅσῳ δὲν μὲ ἔβλεπε. Ἐν ταῖς ἀναμνήσεσιν εὐκρινῶς ἀπῆντων τὰ ἔχνη καὶ τὰς ἐντυπώσεις αἰσθηματός, οὔτινος μόλις εἶχον ἀπολαύσει, καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ποτέ ἐκείνη δὲν θὰ ἐλησμόνει τὴν ἡδονικὴν μαγείαν, τὴν γοητείαν, ἐν ἣ ἡ παι-

δικὴ ἡμῶν ἡλικία ἔρρευσε. Ἐλεγον κατ' ἐμαυτὸν μετὰ χαρᾶς ἀνοήτου καὶ ἀφρονος. . . δι' ἐμὲ ἔμεινε τυφλὴ ἡ Εὐλαλία μου! δὲν θὰ μὲ ἴδῃ ποτέ! θὰ μὲ ἀγαπᾷ αἰωνίως!

Καὶ ἐκάλυφα διὰ φιλημάτων τὸν πρᾶσινον αὐτῆς ἐπίδεςμον, διότι τοὺς ὀφθαλμούς της δὲν τοὺς ἡγάπων πλέον!

Μετὰ τινὰ χρόνον, ἐπῆλθεν ἡμέρα — καὶ θὰ ἠρίθμουν τὰς ἡμέρας ταύτας ἂν τοῦτο ἐπανελαμβάνετο — καθ' ἦν συνέβητι, ὅπερ ἀγνώσῃ τινὲ τρόπον νὰ σᾶς ἐκφράσω! αἱ χεῖρες ἡμῶν συνεθλίβησαν μετὰ περισσοτέρας ζωηρότητος, οἱ συμπεπλεγμένοι δάκτυλοι ἡμῶν ὑγράνθησαν ὑπὸ θερμοτέρου ἰδρώτος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἠσθάνθη τὸς παλμούς τῆς καρδίας αὐτῆς, τὰ δὲ χεῖλη μου συνήντησαν μακρὰς μεταξίνας βλεφαρίδας ὑπὸ τὸν πράσινον ἐπίδεςμον.

— Ὑψιστε! ἐφώνησα, μὴ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη; Ὅχι, ὄχι, ἐνθυμοῦμαι, ὅτι παιδίον ἔτι, ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων μου διέκρινα φῶτα κυματίζοντα, ἀκτίνας πλανωμένας, κηλίδας, χρώματα, καὶ ὅτι διὰ τούτων τὸ φῶς εἰσέδουε διὰ μυρίων σπινθηροβολισμῶν καὶ ἤρχετο, ὅπως μὲ ἀφύπνησῃ ἐν τῷ λίκνῳ μου. . . Ἀλλοίμονον! ἂν μὲ ἴδης!

— Σὲ εἶδον, μὲ εἶπε γελῶσα πρὸς τί λυιπὸν θὰ μοὶ ἐχρησίμευεν ἡ ὄρασις, ἂν δὲν ἔβλεπον σέ; ὑπερήφανε! ζητεῖς νὰ καταστειλῃς τὴν περιέργειαν γυναικός, ἢ οἱ τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ χθές ἔτι πρὸς τὸ φῶς ἠνοίχθησαν!

— Εἶνε ἀδύνατον, Εὐλαλία. . . μοὶ τὸ εἶχες ὀρκίσθει!

— Οὐδὲν ὀρκίσθη, φίλε μου, διότι ὅταν μοὶ ἐζήτησες τὸν ὄρκον, σὲ εἶχον ἴδει. Ἠρχόμεθα μὲ τὴν Ἰουλίαν, ἐκ τοῦ ἀπωτάτου δὲ μέρους τῆς κοιλάδος — τὸν βλέπεις; τῇ εἶπον. — Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίνατο. Φαίνεται πολὺ μελαγχολικός. — Ἡνώθησα τὸ αἷτιον εἶχον βραδύνει νὰ ἔλθω! οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν ἀνευ ἐπίδεςμου. Μοὶ παρετήρησαν ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐξετιθέμην εἰς τὸ νὰ ἀπολέσω διὰ παντός τὴν ὄρασιν, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδον σέ, δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην νὰ βλέπω, καὶ μόνον ὅταν ἐκάθησα πλησίον σου ἐπκνέθεσα τὸν πράσινον ἐπίδεςμον.

— Μὲ εἶχες ἴδει καὶ ἐξηκολούθησι νὰ ἔρχῃσαι καλὸν τοῦτο. Τί εἶδες κατὰ πρῶτον;

— Τὸν κύριον Μονοᾶρ, τὸν πατέρα μου, τὴν Ἰουλίαν. Κατόπιν τὸν ἀπειρον τοῦτον κόσμον, τὰ δένδρα, τὰ ὄρη, τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον, τὴν πλάσιν, ἢς ἤμην τὸ κέντρον καὶ ἣτις πανταχόθεν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐτοιμία, ὅπως κρημνισθῇ ἐπ' ἐμοῦ εἰς τὰ βάθη ἀγνοῦ ποίας ἀδύσσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ἐαυτὴν βεβυθισμένην.

— Μετ' ἐμὲ τίνας εἶδες.

— Τὸν Γαβριήλ, τὸν γέροντα Βαλμάτ, τὸν γίγαντα Γασά, τὴν Μαργαρίταν. . .

— Οὐδένα ἄλλον;

— Οὐδένα.

— Ὁ ἀήρ εἶνε πολὺ δροσερὸς τὸ ἐσπέρας τοῦτο καταβίβασε τὸν ἐπίδεςμον!

εἶνε δυνατὸν καὶ πάλιν νὰ ἀπωλέσῃς τὴν ὄρασιν.

— Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον! Ἄν ἀπήλαυσα τί, διότι ἐπανεκτίησα τὴν ὄρασιν, εἶνε ὅτι εἶδον σὲ καὶ δύναιμι ἤδη νὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ μιᾶς ἔτι αἰσθήσεως. Ἡ εἰκὼν σου ἦτο ἐν τῇ ψυχῇ μου, οἷα οἱ ὀφθαλμοὶ μου βλέπουσιν αὐτήν. Σὲ βλέπω, καὶ τοῦτο εἶνε νέον αἴτιον, ὅπως διὰ σὲ καὶ μόνον ζῶ. Τὸ φῶς ὅπερ μοὶ ἔδωσαν εἶνε νέος δεσμός συνδέων με πρὸς τὴν καρδίαν σου, καὶ δι' αὐτὸ μοὶ εἶνε προσφιλές! Ὡ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τόσας αἰσθήσεις, ὅπως ἀπασχολῶ εἰς τὸν ἔρωτα ἡμῶν, ὅσους ἀστέρας ἔχουσιν αἱ ὠραῖαι νύκτες! Νομίζω ὅτι οἱ ἄγγελοι ἔχουσι τοσαύτας, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε τὰ εὐτυχέστατα τῶν πλασματῶν.

Ἴδου αὐταὶ αὐταὶ αἱ λέξεις τῆς, δὲν δύναιμι νὰ τὰς λησμονήσω. Ἡ ἀνάκτησις τοῦ φωτὸς παρέφερε τὴν ζωηρὰν αὐτῆς φαντασίαν, ἡ δὲ καρδία τῆς ἐνεψυχοῦτο ἐκ τῶν ἀκτίνων, τὰς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου ἐλάμβανον.

Ἐπανεῦρον λοιπὸν χαρὰν τινά. Λίαν εὐκόλως συνειθίζομεν εἰς τὴν ἐλπίδα! Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀσθενής καὶ δὲν δύναται ν' ἀντιστῆ πρὸς τὴν πλάνην, ἥτις τὸν κολακεύει! Ἄλλως τε ὁ βίος ἡμῶν ἐλάμβανε νέον χαρακτῆρα, ποικιλίαν καὶ κίνησιν καὶ ταραχήν, ἣν ἡ Εὐλαλία με ἠνάγκαζε νὰ προτιμῶ μᾶλλον τῆς ἡρεμίας ἐκείνης ἐν τῇ ὁποίᾳ μέχρι τοῦδε εἶχομεν διαγάγει. Ὁ βράχος οὗτος ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήσθαι, δὲν ἦτο πλέον δι' ἡμᾶς εἰμῆ τόπος συνεντεύξεως καὶ σταθμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχομεθα νὰ ἀναπαυθῶμεν καὶ ἠδέως συνομιλήσωμεν περὶ τῆς καλῆς τοῦ περιπάτου ἀξίας. Κατόπιν διετρέγομεν τὴν κοιλάδα, ἡ δὲ Εὐλαλία ἦτο ἡ ὀδηγός μου καὶ κατέθελε τὰ ὄρατά μου διηγούμενη μοι τὰς μεγάλας ἐκείνας εἰκόνας, ἀς ὁ νοῦς διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ συλλαμβάνει. Ἐνίοτε ἐνόμιζον ὅτι ἡ φαντασία αὐτῆς, ἰσχυρὰ ὡς μαγεία, ἠλευθέρου τὴν ψυχὴν μου ἐκ τῆς νυκτὸς τοῦ σώματος καὶ ἀνῆρπαζεν αὐτήν, ὑπὸ μυρίων πεφωτισμένην ἀκτίνων, πρὸς τοῦ οὐρανοῦ τὰς ἐκτάσεις, παρέχουσα αὐτῇ εἰκόνας χαριεστάτας ὡς ἀρώματα, καὶ χρώματα ζωηρότατα, ὡς οἱ ἦχοι ὀργάνου. Πάραυτα ὅμως ἠνούμην τὴν ἀπάτην ταύτην καὶ θλιβερῶς ἐπανεπίπτον ἐν τῇ ἀμαυρᾷ μελέτῃ τῆς αἰωνίας μου νυκτὸς. Σπανίως ἡ ὀλεθρία αὐτῆ συναίσθησις περὶ τῆς καταστάσεώς μου καὶ ἐπιστροφή εἰς ἐμαυτόν, τῇ διέφυγε. Τότε οὐδενὸς ἐφείδετο, ὅπως με ἀποσπάσῃ ἐκ ταύτης. Ἐνίοτε μοὶ ἐψάλλον ἄσματα, ἅτινα μοὶ ἀνεμίμνησκον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἀμφοτέρω εἶμεθα τυφλοὶ, ἐκείνη δὲ οὕτω διὰ τῶν ἁσμάτων τῆς ἐθελεγε τότε τὴν ἐρημίαν ἡμῶν. Συχνότερον μοὶ ἀνεγίνωσκε εἶχομεν γνωρίσει τὴν ἀνάγνωσιν ἄλλοτε, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλα σχήματα καὶ τρόπους καὶ λίαν περιωρισμένως, διότι ὁ τυφλὸς δὲν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ πολλὰ πράγματα. Ἦδη ὅμως ἡ ἀνάγνωσις εἶχε καταστῆ δι' ἡμᾶς ὅλως νέα κτῆσις. Ἡ

φωνὴ αὐτῆς με παρέσυρεν, ἐλησμόνου ἐαυτὸν καὶ ἐφερόμην πρὸς νέον βίον, ὃν δὲν εἶχον ποτὲ μαντεύσει ἢ ἐνοήσει, βίον φαντασίας καὶ αἰσθήματος, ἐνθ' ἀγνοῶ ὅποια φανταστικὰ ὄντα, ἅτινα με ἐγνώριζον, ἤρχοντο καὶ κατέθειλον τὴν καρδίαν μου ἅπασαν.

Ὅποῖον ἄπειρον πεδῖον μεγαλοπρεπῶν σκέψεων καὶ τρυφερῶν μελετῶν ἀνοίγεται εἰς τὸ ὃν τὸ εὐνοηθὲν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ λαθὸν ὄργανα ὅπως ἀναγινώσκη καὶ διάνοιαν ὅπως ἐνοῆ! Ἐνίοτε τεμάχιόν τι τῆς Βίβλου, ὡς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἰώβ, με ἐπλήρου θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, ἢ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν ἀδελφῶν του, κατεβύθιζε τὴν καρδίαν μου εἰς τρυφερὰν συγκίνησιν οἴκτου. Ἄλλοτε ἠκραζόμεν τοῦ ἔπους, με τὴν σχεδὸν θεῖαν τοῦ Ὀμήρου ἀπλοικότητα, ἢ τὴν θρησκευτικὴν τοῦ Μίλτωνος ἐπισημότητα. Ἀνεγινώσκομεν καὶ μυθιστορίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἀσταθοῦς καὶ συγκεχυμένου καὶ ὁπερ οὐδέποτε νὰ ἐξηγήσω ἐζήτησα, ἠγάπων τὸν Βέρθερον. Ἡ Εὐλαλία κατ' ἀρχὰς ἐξέλεγε ἐκείνα, ὃν ἡ ὑπόθεσις συνεφώνει πρὸς τὴν κατάστασιν ἡμῶν. Πάθους ζωηρὰ ἐξομολόγησις, θλιβερὸς ἀποχωρισμός, ἀγνή χαρὰ ἀγνωστῆς ἐνώσεως, ἀπλότης ἀγροτικῆς οἴκου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἦσαν μακρὰν ἢ ἐνδιαφέρουσα περιεργία καὶ ἡ ἐπίπλαστος τῶν ἀνθρώπων στοργή, συνετάρασσε τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἐπλήρου δακρύων τὰς βλεφαρίδας αὐτῆς. Καίτοι δὲ ἔκτοτε δὲν ὠμιλοῦμεν περὶ τοῦ γάμου μας, ἐν τούτοις ὁπότεν κατὰ τὴν συνήθη ἐσπερινὴν ἀνάγνωσιν ἀπηντῶμεν τι ὅμοιον με ἠσπάζετο εἰσέτι ἐνώπιον τοῦ πατρός τῆς.

Μετά τινα χρόνον παρετήρησα ὅτι ἠλλοίχε προτίμησιν ἀναγνώσεων. Ἦδη ἠρέσκετο πλεיותרον εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν τοῦ κόσμου σκηνῶν. Περιγραφεὶς κενοδοξοῦ ἐορτῆς συνεκράτει αὐτὴν ἄκουσαν. Μετ' εὐχαριστήσεως ἀνεγίνωσκε τὰς λεπτομερείας γυναικεῖου καλλωπισμοῦ ἢ θεάματός τινος. Κατ' ἀρχὰς δὲν ὑπέθεσα ὅτι εἶχε λησμονήσει καθ' ὅλοκληρίαν ὅτι ἦμην τυφλός, καὶ αἱ παρεκβάσεις αὐταὶ ἔθλιβον τὴν καρδίαν μου, χωρὶς ὅμως νὰ θραύωσιν αὐτήν. Ἀπέδιδον τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ἰδιοτροπίαν εἰς τὴν ἔκτακτον κίνησιν, ὑφ' ἧς κατείχετο ἡ ἔπαυλις, ἀφ' οὗτο ὁ κύριος Μονοῦρ διὰ τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ τέχνης εἶχε μεταβάλλει ἐν αὐτῇ τὰ πάντα. Ὁ κύριος Ροβέρτος εὐτυχέστερος ἤδη, ἀναμφιβόλως, καὶ μᾶλλον διατεθειμένος νὰ ἀπολαύσῃ τῶν δώρων τῆς τύχης καὶ τῶν χαρίτων τῆς ζωῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ θυγάτηρ του εἶχε καταστῆ πλήρως κατὰ τὸν ὀργανισμόν πλέον, καὶ τὸ κάλλος, μετὰ χαρᾶς προσεκάλει τοὺς πολυαριθμοὺς ταξειδιώτας, οἵτινες κατὰ τὸ βραχὺ τοῦ θέρους διάστημα ἔρχονται κατ' ἔτος εἰς τὰ ὄρη μας. Ἡ ἔπαυλις, δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε περὶ τούτου, εἶχε καταστῆ τὸ φιλόξενον ἐντευκτήριον, ὡς τὰ τῶν παρελθόντων ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρχων αὐτῆς οὐδενὸς ἐφείδετο ὅπως καθιστᾷ τερπνὴν τὴν

διαμονὴν τῶν ξένων του. Ἡ Εὐλαλία διέλαμπεν ἐντὸς τοῦ πάντοτε νέου τούτου κύκλου, ὅστις συνέκειτο ἐκ πλουσιῶν ξένων, ἐκ διασήμεων σοφῶν, ἐκ κυρίων φιλαρέσκων καὶ πνευματωδῶν. Διεκρίνετο μεταξὺ πασῶν τῶν γυναικῶν τούτων, καὶ διὰ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ὅστις δι' ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς εἶνε ἡ τῆς ψυχῆς φυσιογνωμία, καὶ ἐκ μυρίων ἄλλων προτερημάτων, ἅτινα ἠγνοῦον ὅτι ἐκέκτητο. Ὅποια ὑπερφηάνεια, ὁποία θλίψις συνετάρασσε τὸ στῆθος μου μέχρι θραύσεως, ὁπότεν ἐξεθεῖαζον ἐνώπιόν μου τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἢ ὁπότεν νεανίας τις ἀνοήτως καὶ ἀκουσίως σκληρὸς, ἐπῆνει τὴν χροιάν τῆς κόμης αὐτῆς!

Οἱ ἐλθόντες ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν κοιλάδα ἐκουσίως ἐπεξέτεινον τὴν διαμονὴν αὐτῶν, ὅπως βλέπωσι τὴν Εὐλαλίαν. Ἦννόουν τοῦτο. Ὁ ἔρως καὶ ἡ στοργὴ αὐτῆς δὲν εἶχον ἐκλείψει οὔτε ἀλλοιωθεῖ, καὶ ὅμως ἠσθανόμην ὅτι ἐκείνη ἠρχίζε ζῶσα ἐκτὸς ἐμοῦ, ἐκτὸς ἡμῶν, ἐκτὸς τῆς οικειότητος ἐκείνης, ἣν ἡ δυστυχία παρᾶγει μόνη, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀπώλεια ἔχει ἴσῃν ἀξίαν πρὸς τὴν τῆς εὐτυχίας ἀπώλειαν. Ἦδη ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος, μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας, μεθ' ὅσης ἄλλοτε ἐπεθύμουν τὸν ἄνεμον τοῦ θέρους καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ ἔαρος ὄμβρους. Τέλος ὁ χειμὼν ὃν ἐπόθουν ἀφίκετο, ὁ δὲ κύριος Ροβέρτος μοὶ ἐγνωστοποίησε μετὰ πολλῶν ἐπιφυλάξεων καὶ διαβεβαιώσεων ὅτι θὰ ἀπεχωρίζομεθα δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας, ὅτι μετέβαινον ὅπως ἐγκατασταθῶσιν ἐν Γενεύῃ, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν αὐτῶν, θὰ με προσεκάλουν παρ' αὐτοῖς. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἀνεχώρει μετὰ τῆς Εὐλαλίας, ὅπως διέλθωσι τὸν χειμῶνα ἐν Γενεύῃ. — Εἰς χειμῶν, προσέθηκε, περὶ ταχέως! . . ἄλλως τε θὰ εἶμεθα τόσον ἐγγύς! . .

— Τόσον ταχέως! . . εἰς χειμῶν τῶν Ἄλπεων! . . ἀκούετε; . . καὶ τόσον ἐγγύς! . . εἰς Γενεύην, εἰς τὰ πέρατα τῶν κατηραμένων ὀρέων μας! Μεταξὺ ἡμῶν θὰ ὑπῆρχεν ὁδός, ἣν οὔτε ἡ αἰγαγρος αὐτὴ δύναται ἐν καιρῷ χειμῶνος νὰ διέλθῃ . . καὶ ἡμην τυφλός!

Ἐμείνα ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Ἡ Εὐλαλία με ἐνηγκαλίσθη. Εὐρον τοὺς βραχίονας αὐτῆς ψυχροὺς, σχεδὸν βαρεῖς. Συγκεκρινημένη μοὶ ἀπηύθυνε τρυφεράς τινος λέξεις, ἂν δὲν ἀπατώμαι, διότι ἠκουσα ταύτας ὡς ἐν ὄνειρῳ. Μετὰ τινος ὄρας συνῆλθον ἐντελῶς. Ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν — Ἀνεχώρησαν Γερβάσις, ἡμεῖς ὅμως θὰ κατοικῶμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν!

Κατὰρα! ἀνέκραξα· κατεστράφη λοιπὸν ἡ καλύβη ἡμῶν ἐκ τῆς χιόνος; — Ὅχι, Γερβάσις, ἡ καλύβη μένει ἀκεραία, μάλιστα διὰ τῶν δώρων τοῦ κυρίου Ροβέρτου κατέστησα αὐτὴν καλλιτέραν. — Τότε ἀπόλαυσε τῶν δώρων τοῦ κυρίου Ροβέρτου, ἀπεκρινάμην, ριφθῆς εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, μετὰ δακρύων, μεῖνε εἰς τὴν ἔπαυλιν σύ . . ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὀδήγησόν με ἀλλαχοῦ!

Ἐσκέφθη εἶτα καὶ ἀνελογίσθη τὴν θέσιν μου. Ἐγίνωσκον ὅτι ἐκείνη δὲν θὰ ἐνυμφεῖτο ἓνα τυφλόν, καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς θὰ ἠρνούμην τὴν χεῖρά της, ἀφ' ὅτου πλέον δὲν ἦτο τυφλή, ἀλλὰ τελεία, καὶ πλήρης πλούτου. Ἡ δυστυχία μόνη καθίστανεν ἡμᾶς ὁμοίους, ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲ ἡ συμπάθεια ἐκείνη διεγράφη, ἐγὼ ἀπόλεσα πάντα τὰ δικαιώματα, ἅτινα ἡ δυστυχία ἐπ' αὐτῆς μοὶ παρείχε. Ὅποια σχέσις ἦδη ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τοῦ ἀριστουργήματος τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐσχάτου τῶν πλασμάτων του, μεταξὺ ἐνὸς ἀγγέλου ἢ μιᾶς γυναικός, καὶ ἐνὸς τυφλοῦ ὄρφανου; Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἄς μοὶ συγχωρήσῃ τὴν κρίσιν ταύτην, ἐὰν εἶνε τολμηρὰ! Ἐνόμιζον ὅτι οὐδέποτε θὰ μὲ ἐγκατέλιπε καθ' ὀλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἐπεφύλασσε τοῦλάχιστον δι' ἐμὲ τὴν εὐτυχίαν, ὅπως ἴσταμαι εἰς μέρος τι, ἐξ οὗ θὰ διήρχετο συχνάκις, ὅπως ἀκούω κυματίζουσαν τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, ἢ ἐκ τῶν χειλέων της ἐκφερομένης λέξεις ἠδυτέρως κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον τοῦ αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ, τὰς λέξεις ταύτας· Καλὴν νύκτα, Γερβάσιε!

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου, οὐδὲν σχεδὸν ἄλλο ἔχω νὰ σὰς διηγήθῃ.

Τὸν Ὀκτώβριον μοὶ ἐπεμψε ταινίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν τετυπωμένα ἀνακοίνωσις, αἱ λέξεις αὗται: ὁ πράσιος ἐπίθεσμος δὲν εἶχον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Οὐδέποτε τὸν ἀφῆκα. Ἴδου αὐτός.

Τὸν Νοέμβριον ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος εἰσέτι· ὁ πατήρ της μοὶ ἐπεμψε δῶρα τινά. Δὲν μοὶ εἶπον περὶ αὐτῶν οὐδὲν τότε.

Τὸν Δεκέμβριον ἤρξαντο πάλιν αἱ χιόνες· Ὑψιστε! πόσον μακρὸς ὑπῆρξεν ὁ χειμὼν ἐκεῖνος! Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπρίλιος, ὀλόκληροι αἰῶνες καταστροφῶν καὶ καταγιγῶν! τὸν Μάιον αἱ σωροὶ τῶν ἀναλυομένων χιόνων ἐπιπτον πανταχοῦ, καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου δὲν ἐπιπτον!

Ὅποταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συνεκέρρασαν τὸ ψῦχος, εἶπον νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ὁδὸν Βοσῶν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐπέρων οἱ ἡμιονοδηγοὶ· ἀλλ' οὗτοι δὲν ἤρχοντο εἰσέτι. Ὑπέθεσα τότε ὅτι ὁ Ἄρθης ἐπλημύρησεν, ὅτι ἕτερον ὄρος ἠπέλει τὴν κοιλάδα τοῦ Σερβῶζ, ὅτι ἡ γέφυρα τοῦ ἀγίου Μαρτίνου εἶχε καταθραυσθεῖ, ὅτι τὰ πρὸ αἰώνων ἐπιπρεμάμενα ἐρείπια τῶν βράχων τοῦ Μαγλάν εἶχον πέσει ἐπὶ τῶν ἀναδενδράδων, ὅτι ἡ τρομακτικὴ τοῦ Κλιζ περιοχὴ ἐκλείετο διὰ παντὸς πλέον, διότι εἶχον ἀκούσει περὶ τῶν μελλόντων τούτων κινδύνων, λαλοῦντας τοὺς ὀδοιπόρους καὶ τοὺς ποιητάς. Ἐν τούτοις ἀφίκετο εἰς ἡμιονοδηγός, κατόπιν καὶ ἄλλος, καὶ ὁ τρίτος εἶτα. Τότε δὲν περιέμενα πλέον οὐδὲν, ὅτι ἡ εἰμαρμένη μου εἶχε συμπληρωθεῖ. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας μοὶ ἀνέγνωσαν ἐπιστολὴν τῆς Εὐλακίας· εἶχε διέλθει τὸν χειμῶνα εἰς Γενεύην καὶ μετέβαινε διὰ τὸ θέρος εἰς Μιλάνον!

Ἡ μήτηρ μου ἔτρεμε δι' ἐμέ· ἐγὼ ἐγέλασα. Εἶχον μαντεύσει ταῦτα πάντα, καὶ

εἶνε μεγάλη χαρὰ, πιστεύσατε, νὰ γνωρίζῃ τις μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ λύπη!

Ἦδη, κύριε, γνωρίζετε τὸν βίον μου ἅπαντα. Ἐν δυοὶ λέξεσιν ἰδοὺ αὐτὸς πάλιν. Ἐνόμισα ὅτι ἠγαπώμην ὑπὸ γυναικός, ἀλλὰ μόνον εἰς κύων μὲ ἠγάπησεν. Ταλαίπωρε Πύκ!

Ὁ Πύκ ὤρμησε πρὸς τὸν τυφλόν. — Δὲν εἶσαι σύ, τῷ εἶπεν, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς.

— Προσφιλές μου τέκνον, ἀνέκραξα, θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα γυνή τις, ἣτις δὲν θὰ ἦνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὅμως θὰ ἀγαπήσῃς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ θὰ σὲ ἀγαπᾷ!

— Γνωρίζετε λοιπὸν νεάνιδα τινὰ τυφλὴν καὶ ἀνίατον; ὑπέλαβεν ὁ Γερβάσιος.

— Διατί ὄχι· γυναικίκα, ἣτις θὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ;

— Μήπως σὰς εἶπον, ὅτι θὰ ἐπκνέλθῃ ἡ Εὐλακία;

— Ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ· ἀλλὰ σὺ ἀγαπᾷς τὸν Πύκ, διότι σὲ ἀγαπᾷ, θὰ ἀγαπήσῃς λοιπὸν καὶ τὴν γυναικίκα, ἣτις θὰ σοὶ εἴπῃ, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ.

— Διαφέρει πολὺ. Ὁ Πύκ δὲν μὲ ἠπάτησε. Ὁ Πύκ δὲν θὰ μὲ ἐγκατέλιπεν οὕτω. Ὁ Πύκ ἀπέθανεν.

— Ἀκουσε, Γερβάσιε, πρέπει νὰ ἀνχωρήσω ἤδη. Θὰ μεταβῶ εἰς Μιλάνον, θὰ τὴν ἴδω, θὰ τῇ ὀμιλήσω, τὸ ὀρκίζομαι, καὶ κατόπιν θὰ ἐπανεέλθω... ἔχω ὅμως καὶ ἐγὼ θλίψεις καὶ πληγὰς νὰ ἐπουλώσω. Ἴσως δὲν μὲ πιστεύεις, καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές! Ὡ! ἂν ἠδυνάμην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου σοὶ ἐδίδον ὅπως ἀνταλλάξωμεν τὰς καρδίας μας!

Ὁ Γερβάσιος ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρά μου. Αἱ δυστυχίαι πρᾶγγουσι τυχύτατα τὰς συμπαθείας!

— Τοῦλάχιστον, ἐξηκολούθησα, οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων σοὶ ἐλλείπει. Αἱ φροντίδες τοῦ προστάτου σου ἠῤῥησαν τὴν μικράν σου περιουσίαν. Διὰ τοὺς κητόικους τῆς κοιλάδος ἡ εὐτυχία σου εἶνε ὁ ἠδύτερος αὐτῶν πλοῦτος. Τὸ κάλλος σου θὰ σοὶ φέρῃ ἐρωμένην, ἢ δὲ καρδίαν σου φίλον!

— Καὶ κύνα!.. εἶπεν ὁ Γερβάσιος.

— Δὲν θὰ σοὶ ἐδίδα τὸν ἰδικόν μου οὔτε δι' ὄλην τὴν κοιλάδα καὶ τὰ ὄρη σου, ἂν δὲν σὲ εἶχεν ἀγαπήσει! Σοὶ δίδω τὸν κύνα μου...

— Τὸν κύνα σας! ἀνέκραξε, τὸν κύνα σας!.. Ὅχι, ὄχι, κύριε... ἀδύνατον!

Ὁ Πύκ μὲ ἠννόησεν! ἤρξατο θαυπέων με μετ' ἄλλους καὶ χαρᾶς συνάμα. Ἦτο ζωηροτάτη τρυφερότης, ἀλλὰ τρυφερότης ἀποχαιρετισμοῦ, διότι ὅποταν διὰ σημείου, τὸ ὅποιον βεβαίως περιέμενε, τῷ ἐδείξα τὸν τυφλόν, ἐρρίφθη ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γερβάσιου, μὲ παρετήρησεν ὡς ἀπελευθερός.

— Χαῖρε, Γερβάσιε! — Δὲν προέφερα τὸ ὄνομα τοῦ Πύκ, διότι θὰ μὲ ἠκολούθει ἴσως. Ὅποταν ἤμην σχεδὸν εἰς τὴν στρο-

φῆν τοῦ μικροῦ πεδίου, παρετήρησα τὸν κύνα μου, ὅστις πλήρης αἰσχύνης ἴστατο εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δάσους. Ἐπλησίσα αὐτόν· ἐκεῖνος ὡπισθοχώρησεν ἐν βῆμα καὶ πεσὼν χαμαὶ ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπέρασα τοὺς δακτύλους μου εἰς τὰς μεταξίνους του τρίχας, καὶ μετ' ἄλλους καρδίας, ἀλλ' ἄνευ ὀργῆς ὅμως τῷ εἶπον: Πήγαίνε...

Ἀνεχώρησεν ὡς βέλος, ἐστράφη ἀπαξ εἰσέτι ὅπως μὲ ἴδῃ, καὶ κατόπιν μετέβη εἰς τὸν Γερβάσιον.

— Τοῦλάχιστον, εἶπον, δὲν θὰ ἦνε πλέον μόνος.

Ἐπεται τὸ τέλος.

I. Δ. Ζ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὀπολογισμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα ἐνέα τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὕψηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. **A. Δ. Καλλιθωκά**, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ **λ. 60**.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις:

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεύχος ἐκ σελίδων 400

καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίνθης**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκές ἐκ μιᾶς ὀκάς καὶ 70 δραμίον πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».